RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 126.885 van 6 januari 2004
in de zaak A.126.275/XIV-11.542.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 10 december 1980 en van Pakistaanse nationaliteit, op 3 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 februari 2002 tot weigering van regularisatie, en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 augustus 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 6 september 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 12 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 10 december 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX heeft op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 2/.

1.2. Verzoeker is door de Commissie voor regularisatie op 7 november 2001, bijgestaan door een raadsman, gehoord. Ter zitting heeft verzoeker de uitbreiding van zijn regularisatieaanvraag naar artikel 2, 4/, gevraagd.

1.3. De 4de kamer van de Commissie voor regularisatie heeft op 3 december 2001 een ongunstig advies verleend betreffende de aanvraag van verzoeker. Dit advies bevat de volgende overwegingen:

> "(...)
> De aanvraag is gebaseerd op artikel 2 - 2/ van de organieke wet en ter zitting wordt uitbreiding gevraagd naar de toepassing van artikel 2 - 4/;
> Vooreerst wordt opgemerkt dat aanvrager ter zitting geen enkel document kan voorleggen waaruit zijn identiteit zou blijken;
> Aangaande artikel 2 - 2/ dient vastgesteld (te worden) dat aanvrager geen enkel element aanbrengt dat niet reeds onderzocht en beoordeeld werd in het kader van zijn asielaanvraag; hij toont niet aan dat het hem onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst - Pakistan - omdat daardoor zijn veiligheid in het gedrang zou worden gebracht;
> Aangaande artikel 2 - 4/ blijkt uit het dossier dat aanvrager aan geen enkele van de voorwaarden van artikel 9 - 9/ voldoet:
> * hij is pas in België sinds november 1997
> * hij heeft nooit wettig in België verbleven
> * hij heeft een bevel gehad om het grondgebied te verlaten;
> Wel is het zo dat aanvrager nog net minderjarig was op het moment van zijn aankomst in België: hij was 17 jaar en 11 maanden; Dit gegeven lijkt echter niet als een bijzondere humanitaire omstandigheid te kunnen worden aangenomen (aan)gezien betrokkene alleen naar België is gekomen en op dat moment reeds zelfstandig zijn asielaanvraag heeft ingediend;
> OM DEZE REDENEN
> wordt door de 4de kamer van de Commissie voor Regularisatie een ongunstig advies verleend.
> (...).".

1.4. Op 15 februari 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verworpen door zich aan te sluiten bij de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

> "(...)
> De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te GENT, op 27/01/2000 en dat het nummer 90002000012700526 draagt.
> Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.
> Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State beschikt U over 30 dagen om een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen.
> (...).".

1.5. Op 9 augustus 2002 werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Overwegende dat verzoeker een enig middel afleidt uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 2, 2/, en 2, 4/, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (Regularisatiewet), van de zorgvuldigheidsplicht en van het gelijkheidsbeginsel; dat verzoeker daaraan toevoegt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt; dat verzoeker in een eerste onderdeel aanvoert dat de Minister van Binnenlandse Zaken een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en de motiveringsplicht heeft geschonden door het onderzoek van de regularisatieaanvraag aan artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet te beperken tot de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie, terwijl de Minister van Binnenlandse Zaken een ruimer onderzoek diende te voeren, rekening houdend met alle door verzoeker aangebrachte elementen; dat verzoeker tevens aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden doordat de Minister van Binnenlandse Zaken "in een vroegere beslissing wel heeft geoordeeld dat, gezien de actuele onveilige toestand, een PPP-lid onmogelijk naar Pakistan terugkan", beslissing van 17 januari 2002 die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt; dat verzoeker in een tweede onderdeel aanvoert dat de Minister van Binnenlandse Zaken nalaat te motiveren waarom de door verzoeker aangebrachte stukken niet worden weerhouden als bewijs van duurzame sociale bindingen en het bestaan van humanitaire redenen, niettegenstaande verzoeker sedert 1997 onafgebroken in België verblijft en derhalve voldoet aan minstens één van de niet-cumulatieve voorwaarden van artikel 9, 9/, van de Regularisatiewet;

2.1. Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dit artikel betrekking heeft op de beslissingen genomen in het kader van voormelde wet; dat de thans bestreden beslissing werd genomen in het kader van de Regularisatiewet, zodat de schending van voormeld artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd en niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden;

2.2. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel van het enig middel betreft, artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet bepaalt dat deze wet van toepassing is op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag, om redenen onafhankelijk van hun wil, niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk hebben verbleven, noch naar hun land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben; dat deze bepaling niet tot doel heeft de feiten en motieven die de aanvrager heeft aangewend om de status van vluchteling te bekomen, opnieuw te laten beoordelen door de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken; dat de beoordeling van de status van vluchteling door de wetgever immers is toegewezen aan de in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde administratieve overheden en administratief rechtscollege; dat hieruit volgt dat, indien de aanvrager zich baseert op dezelfde redenen als deze die hij heeft aangewend in zijn asielprocedure en hierover definitief uitspraak werd gedaan, de Commissie voor regularisatie noch de Minister van Binnenlandse Zaken in het raam van een regularisatieaanvraag in de zin van artikel 2, 2/, van de Regularisatiewet vermag de feiten of motieven aangewend met het oog op het bekomen van de erkenning als vluchteling, opnieuw te beoordelen en te toetsen aan artikel 2, 2/; dat de Commissie voor regularisatie en in navolging de Minister van Binnenlandse Zaken derhalve de grenzen van de hen wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet hebben overschreden door de door verzoeker ter staving van zijn regularisatieaanvraag aangevoerde motieven, waarvan niet wordt betwist dat het dezelfde zijn als deze ingeroepen in het kader van de afgesloten asielprocedure, niet in aanmerking te nemen;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de persoon die werd geregulariseerd bij beslissing van 17 januari 2002; dat uit de lezing van voornoemde beslissing blijkt dat de identiteit van de aanvrager vaststaat, terwijl dit bij verzoeker niet het geval is, vermits de Commissie voor regularisatie in haar advies vaststelt dat verzoeker “ter zitting geen enkel document kan voorleggen waaruit zijn identiteit zou blijken”; dat verzoeker dit motief niet betwist; dat dit motief determinerend is om de regularisatieaanvraag af te wijzen omdat op elke ingezetene die op het Belgisch grondgebied verblijft de verplichting rust om zijn werkelijke identiteit bekend te maken

wanneer hij een aanvraag indient bij om het even welke overheid; dat voorts uit voormelde beslissing van 17 januari 2002 blijkt dat niet wordt getwijfeld aan het PPP-lidmaatschap van de betrokkene, alsook dat hij daarvoor effectief wordt gezocht, hetgeen niet het geval is voor verzoeker, zoals blijkt uit de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 1998; dat verzoeker derhalve niet aannemelijk maakt dat het gelijkheidsbeginsel werd geschonden;

Overwegende dat, wat het tweede onderdeel van het enig middel betreft, verzoeker er ten onrechte van uitgaat dat hij beschikt over een wettig verblijf overeenkomstig de Regularisatiewet; dat artikel 9, 2/, van deze wet bepaalt dat niet als een relevant wettig verblijf wordt beschouwd, het verblijf waartoe de kandidaat-vluchteling wordt toegelaten in afwachting van een beslissing over de ontvankelijkheid van zijn asielaanvraag, hetgeen in casu het geval is; dat om in aanmerking te komen voor regularisatie overeenkomstig artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet uit de samenlezing van artikel 2, 4/, en 9, 9/, van deze wet bovendien blijkt dat de vreemdeling die reeds daadwerkelijk op het grondgebied verblijft op 1 oktober 1999, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9/, van voornoemde wet, alsook dient te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie; dat het volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State gaat om cumulatieve voorwaarden, zodat de omstandigheid dat aan één van deze voorwaarden niet is voldaan, volstaat om vast te stellen dat de aanvrager niet in aanmerking komt voor regularisatie op basis van dit criterium; dat de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, waarin de overwegingen van het advies van de Commissie voor regularisatie worden onderschreven en overgenomen, is gesteund op de overweging dat verzoeker aan geen van de voorwaarden van artikel 9, 9/, van de Regularisatiewet voldoet, zodat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden van artikel 2, 4/, van voornoemde wet en de Commissie voor regularisatie en de Minister van Binnenlandse Zaken derhalve niet verder dienden te onderzoeken of verzoeker duurzame sociale bindingen in België had ontwikkeld en humanitaire redenen kon laten gelden; dat gelet op wat voorafgaat, volgt dat de Minister van Binnenlandse Zaken niet gehouden was formeel te motiveren waarom de overgelegde stukken niet aan artikel 2, 4/, van de Regularisatiewet werden getoetst;

2.3. Overwegende dat het enig middel ongegrond is;

2.4. Overwegende dat geen middel wordt aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende

bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes januari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. VAN LIMBERGEN. **D. MOONS.**